

4. Приходько А. А. Адміністративно-правове забезпечення запобігання та протидія корупції в Україні за умов євроінтеграції: дис... д-ра юрид. наук. Дніпро, 2020. 485 с.

5. Про громадянство України: Закон України від 18.01.2001 р. № 2235-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2235-14#Text>

6. Система прав і свобод людини і громадянина. 3. Правовий статус людини і громадянина: Розділ курсу ДО. uapravo.com., 2020. URL: http://www.uapravo.com/hro/text.php?lan=rus&id=4215&id_book=4212&id_parent=4212&id_vid_res=17

7. Украина разрешит двойное гражданство. DW, 2019 <https://www.dw.com/ru/разрешит-двойное-гражданство/a-51702575>

8. Юськів Н. В. Громадянство у системі правового статусу неповнолітніх. URL: <http://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2017/may/2271/vnulturn201480737.pdf>

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОВОДЖЕННЯ З ПРОМИСЛОВИМИ ВІДХОДАМИ В УКРАЇНІ

Карнаух-Голодняк О. В.

аспірант

*Національного університету біоресурсів і природокористування України
м. Київ, Україна*

Адміністративно-правове забезпечення поведження з промисловими відходами можна визначити як упорядкування суспільних відносин уповноваженими на те державними органами, їх юридичне закріплення за допомогою правових норм, охорони, реалізації та розвитку.

Поведження з промисловими відходами в Україні регулюється різними нормативно-правовими актами (Законом України «Про відходи», положеннями Державного класифікатору відходів, Національної стратегією управління відходами в Україні до 2030 року, Базельською конвенцією про контроль за транскордонним перевезенням небезпечних відходів та їх видаленням, Угодою про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом та ін.).

З огляду на українське законодавство у сфері поведження з промисловими відходами, в ньому існують прогалини в законодавчих актах щодо основних засад системи управління промисловими відходами, що свідчить про недостатність врегулювання з боку держави цієї сфери.

Особливістю адміністративно-правового регулювання з промисловими відходами є їх екологічний та економічний характер.

Екологічний характер проявляється в небезпечності відсутності їх утилізації, захоронення, спалювання, що в майбутньому може спричинити екологічну кризу.

Питання, пов'язане із промисловими відходами неможливо розглядати без забезпечення збору, обробки, збереження та аналізу інформації про стан навколишнього природного середовища, прогнозування його змін та розробки науково обґрунтованих рекомендацій для прийняття ефективних управлінських рішень. З цією метою в Україні діє система державного моніторингу навколишнього природного середовища. Спостереження за станом навколишнього природного середовища, рівнем його забруднення здійснюється центральним органом виконавчої влади (Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України), що реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, іншими спеціально уповноваженими державними органами, а також підприємствами, установами та організаціями, діяльність яких призводить або може призвести до погіршення стану навколишнього природного середовища [1].

Поряд з цим, екологічний стан довкілля та його вплив на здоров'я людей неможливий без здійснення оцінки впливу на довкілля.

Основним нормативно-правовим актом, який регулює діяльність суб'єктів господарювання та спрямований на запобігання шкоді довкіллю є Закон України «Про оцінку впливу на довкілля» [2].

Діяльність суб'єктів у сфері оцінки впливу на довкілля також регламентується Порядком передачі документації для надання висновку з оцінки впливу на довкілля та фінансування оцінки впливу на довкілля, затвердженим Постановою Кабінету міністрів України від 13.12.2017 № 1026, Порядком прийняття рішення про здійснення транскордонної оцінки впливу на довкілля, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 23.09.2020 № 877, Конвенцією про оцінку впливу на навколишнє середовище у транскордонному контексті.

Економічний характер промислових відходів як предмету адміністративно-правового регулювання поведінки з промисловими відходами. В умовах формування ринкової економіки обґрунтована технологічна політика держави повинна бути спрямована на виготовлення необхідної продукції у найважливіших галузях народного господарства – металургії, енергетики, машинобудування, хімічної промисловості, АПК та оновлення виробництва, впровадження прогресивних наукоємних інноваційних технологій, без яких неможливі високі темпи технологічного розвитку. Однак у бажанні розширення вітчизняного виробництва і його ефективності не слід забувати про те,

що Україна належить до числа країн з найвищими абсолютними обсягами утворення та накопичення промислових відходів.

Використання відходів виробництва в якості вторинної сировини має важливе народногосподарське значення. Залишки сировини, матеріалів або напівфабрикатів, які утворилися під час виготовлення продукції і які повністю або частково втратили свої споживчі якості, в подальшому можуть бути використані в народному господарстві як готова продукція або як сировина після відповідної обробки [3].

Висновок. Промислові відходи є негативним фактором, який впливає на кожен елемент навколишнього природного середовища. На сьогоднішній день, гостро постала проблема з їх керуваністю, тобто можливістю своєчасного та ефективного поводження з ними. На жаль, з кожним роком підвищується їх кількість, а шкода від несвоечасного їх освоєння призводить до вкрай шкідливих наслідків як навколишньому природному середовищу в цілому, так і кожній особі зокрема, що в результаті ставить під загрозу екологічну безпеку в країні.

На даний час головною проблемою в сфері охорони навколишнього природного середовища визнано вдосконалення системи управління промисловими відходами. Основні кроки з вирішення даної проблеми прописано в документі ООН «Глобальні цілі сталого розвитку 2030», в якому зазначено про доцільність впровадження заходів з управління переробкою відходів, а також попередження, зменшення, переробки та повторного їх використання [4].

Підсумовуючи вищевикладене, особливостями промислових відходів як предмету адміністративно-правового регулювання виступають їх екологічний (екологічна безпека) та економічний характер, що заключається у використанні промислових відходів у якості сировинної бази (наприклад, для теплових електростанцій, у формі твердого палива), що сприяло б, з одного боку, вдосконаленню переробки таких відходів, а з іншого боку, надало б змогу економіці України стати в майбутньому енергетично незалежною країною.

Література:

1. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 р. № 1264-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. 1991. № 41. 546 с.

2. Про оцінку впливу на довкілля: Закон України від 23.05.2017 р. № 2059-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР). 2017. № 29. С. 315.

3. Білик О.С. Використання вторинних ресурсів промисловими підприємствами – шлях до впровадження екологічних інновацій С. 227-233. URL: (file:///C:/Users/user/Downloads/vkpnuen_2012_6_59%20(1).pdf)

4. Цілі сталого розвитку 2016-2030 рр. / Офіційний сайт ООН в Україні. URL: <http://www.un.org.ua/ua/oon-v-ukraine>

5. Про відходи: Закон України від 07.06.2020 р. № 187/98-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1998 (№ 36-37). 242 С.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Люблін В. Д.

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій
Львівського державного університету безпеки життєдіяльності
м. Львів, Україна*

Одним із механізмів підтримки правового порядку в суспільних відносинах, що складаються при забезпеченні цивільного захисту, слугує юридична відповідальність учасників цих відносин за вчинені ними правопорушення в даній галузі.

Дискусія навколо поняття «юридичної відповідальності» та її різновидів триває вже давно, вона являє собою складне соціально-правове явище, якому й досі не знайдено такого визначення, яке б задовольнило потреби всіх дослідників та практиків.

Оскільки поняття «юридична відповідальність» є категорією загальної теорії права, то можливі два основних підходи до його визначення. У радянській філософській літературі поняття «відповідальність» використовувалось у зв'язку з характеристикою поведінки соціальних суб'єктів з позиції необхідного, належного. При цьому відповідальність розглядається у двох, взаємозалежних між собою, аспектах: перспективному (як відповідальність взагалі, як абстрактний обов'язок, що існує незалежно від факту скоєння правопорушення) і ретроспективному (як результат конкретного протиправного вчинку, який реально настає у вигляді адміністративного стягнення до правопорушника) [1, с. 103].

У залежності від характеру скоєного протиправного діяння, від виду суспільних відносин, на які здійснює замах правопорушник, від небезпеки і розміру заподіяного правопорушенням збитку, розрізняють кримінальну, адміністративну, дисциплінарну, і цивільно-правову відповідальність.

Адміністративна відповідальність є одним із видів юридичної відповідальності. Законодавець не встановлює поняття адміністративної відповідальності. Наука ж адміністративного права, в основному, виходить з положень теорії права, і, як наслідок, містить